

Άγγελος Αντωνόπουλος

Άγγελος Αντωνόπουλος

17 Μαΐου – 11 Ιουνίου, 2008

Πόρος

Ο Άγγελος Αντωνόπουλος δημιουργεί μια προσωπική εικονογραφία, ορμώμενος από ετερόκλητες πηγές: θραύσματα αρχαιοελληνικών αγαλμάτων, τα χρηστικά αντικείμενα του Marcel Duchamp, τα μυστηριώδη και αινιγματικά στοιχεία στα πρώιμα έργα του de Chirico. Οι φόρμες και τα αρχετυπικά τους στοιχεία διαδραματίζουν κεντρικό ρόλο στην έρευνά του. Ο Αντωνόπουλος εξαιρεί τα αντικείμενα από το περιβάλλον τους, τα ιδιοποιείται, τα ουδετεροποιεί, τα επεξεργάζεται, και τα εντάσσει σε μη αναμενόμενες και μυστηριακές σχέσεις. Προτείνει απεριόριστες πιθανές αναγνώσεις.

Στον εικαστικό κόσμο του Αντωνόπουλου οι εκπλήξεις έρχονται δυναμικά στην επιφάνεια, ακόμη και όταν ο καλλιτέχνης περιορίζεται σε μια μινιμαλιστική χρήση χρωμάτων: μαύρο, άσπρο, γκρίζο ή, περιστασιακά, κόκκινο. Επιπλέον, το περιεχόμενο του έργου αντιτίθεται στον αποκλεισμό τον οποίο, προς χάριν της κυριολεξίας, συνεπάγεται η μινιμαλιστική εικονογραφική, ψευδαισθησιακή και φαντασιακή προσέγγιση. Στους πίνακες του Αντωνόπουλου δεν κυριαρχεί το δόγμα: «what you see is what you see» (αυτό που βλέπεις είναι αυτό που βλέπεις). Στο έργο του διακρίνεται μια σειρά συνεκδοχών σε έναν εικαστικό χώρο ο οποίος προσιδιάζει σε σκηνικό. Η μινιμαλιστική χρήση των χρωμάτων προσφέρει ένα πανανθρώπινο και διαχρονικό περιβάλλον που εξυπηρετεί τη μεταφυσική ουσία της δουλειάς του.

Η έκθεση στον Πόρο περιλαμβάνει γλυπτά και ανάγλυφα: ο καλλιτέχνης παίζει με τα όρια μεταξύ ζωγραφικής και γλυπτικής.

CITRONNE

Το βασικό θέμα που διέπει την έκθεση ως σταθερή ιδέα είναι ο προσδιορισμός και ο επαναπροσδιορισμός του συμβολισμού, όπως υπονοείται από το πόδι/χωνί. Στο έργο του Αντωνόπουλου το σώμα κατακερματίζεται, δηλαδή, ένα τμήμα του ποδιού αποσπάται και μετουσιώνεται σε ένα σύμβολο εν δράσει σε σουρεαλιστικό σχεδόν επίπεδο, όπου μετουσιώνεται και μεταμορφώνεται διαρκώς.

Ένα μνημειώδες, τραχύ και βαρύ πόδι επιμηκύνεται. Η υφή του αλλάζει, γίνεται απολύτως λεία, στίλβουσα· η φόρμα του γλυπτού είναι βαρειά και γειωμένη, ωστόσο ελαφριά και ανάερη. Στη συνέχεια η φόρμα καθίσταται ασαφής -πιθανόν χωνί ή φίδι- και διευρύνεται αέναα, ώσπου να μετατραπεί σε δέκτη, ένα σχεδόν αρχετυπικό σύμβολο. Ένα άλλο λευκό γύψινο πόδι κρέμεται από την οροφή, πλαισιωμένο από μεταλλικά στηρίγματα ή σκαλωσιές, τα οποία προσαρτώνται σε μεγάλους μεταλλικούς κρίκους. Το έργο αιωρείται, ξεφεύγει από την περιορισμένη του θέση στον περιβάλλοντα χώρο, δημιουργώντας διαρκώς σκιές, οι οποίες, με τη σειρά τους, καθίστανται σημαίνον και μεταβλητό στοιχείο του έργου.

Περιστασιακά, το έργο του Αντωνόπουλου υιοθετεί ένα επιβλητικό ύφος και ένα σχεδόν μνημειακό χαρακτήρα, όπως στην αιγυπτιακή τέχνη.

Ο συμβολισμός αυτός αποκτά διαφορετική κατεύθυνση στα πιο πρόσφατα επιτοίχια γλυπτά του καλλιτέχνη. Το πόδι-σύμβολο είναι και πάλι βασικό στο έργο του, και ως προς το περιεχόμενο και ως προς τη σύνθεση. Είναι κατασκευασμένο από πηλό (χώμα) και μοιάζει με κορμό δέντρου. Φορμαλιστικά και εικονογραφικά εξελίσσεται σε μια φόρμα που ωθεί και σταθεροποιεί το έργο, η οποία υπαινίσσεται μια ισόρροπη σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο και τη φύση. Πρόκειται για ένα σύνολο εικόνων που χαρακτηρίζεται από ποιητικό βάθος, παθητική μελαγχολία, πνευματικότητα, μεταφυσικό αίσθημα· πρόκειται για ένα διαλογισμό πάνω στη μοναξιά, που ανακαλεί τη ρομαντική διάθεση στο έργο του Caspar David Friedrich.

Οι δύο μορφές μοιάζουν να αντικατοπτρίζουν η μία την άλλη, χωρίς όμως αυτό να συμβαίνει στην πραγματικότητα. Στοιχεία που λείπουν από τη μία υπάρχουν στην άλλη, συνιστώντας μια διαλεκτική σχέση ανάμεσά τους. Ο θεατής καλείται να κοιτάξει το έργο από κοντά, ώστε να προβληματίζεται από τη διάδραση των επιφανειών και του φωτός με τη σκιά.

Οι στίλβουσες επιφάνειες και το γκρίζο χρώμα του μετάλλου αντιτίθενται στις θαμπές επιφάνειες από πηλό. Όλα διαλέγονται μεταξύ τους, ανάλογα με το πώς απορροφούν και αντανakλούν το φως. Οι μηχανοποιημένες μορφές τοποθετούνται μπροστά από ένα μονόχρωμο τοπίο το οποίο ενοποιεί, συστηματοποιεί και κανονικοποιεί το έργο. Η ασάφεια βασίζεται σε αντιθέσεις: η μηχανική φόρμα αντιπαρατίθεται στο μαλακό ιστό και τα όργανα του ανθρώπινου σώματος, το εσωτερικό αντιπαρατίθεται στο εξωτερικό, το κενό αντιπαρατίθεται στο πλήρες.

Τα εκτιθέμενα έργα στον Πόρο έχουν ως κεντρικό στοιχείο τη γενικευμένη ανθρώπινη μορφή, από την οποία έχει αφαιρεθεί το φύλο και τα επιμέρους χαρακτηριστικά. Η εικονογραφία χαρακτηρίζεται από τη χρήση των μηχανικών στοιχείων. Τα μεγέθη και η δομή υποδηλώνονται με γράμματα σε διάφορα σημεία του έργου και παραπέμπουν σε βιομηχανικά σχέδια, καθώς προβάλλεται εμφατικά το μηχανικό στοιχείο. Στα έργα χρησιμοποιείται η ασάφεια σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα.

Η έκθεση στον Πόρο παρουσιάζει την τελευταία κατεύθυνση στο έργο του Αντωνόπουλου.